

Noaptea

Mihai Eminescu

Noaptea potolit si vinat arde focul în camin;
Dintr-un colt pe-o stofa rosa eu în fata lui privesc,
Pin'ce mintea îmi adoarme, pin'ce genele-mi clipesc;
Luminarea-i stinsa-n casa... somnu-i cald, molatic, lin.

Atunci tu prin intuneric te apropii surizinda,
Alba ca zapada iernei, dulce ca o zi de vara;
Pe genunchi îmi asezi, iubito, bratele-ti îmi inconjoara
Gitul... iar tu cu iubire privesti fata mea palinda.

Cu ale tale brate albe, moi, rotunde, parfumate,
Tu grumazul mi-l inlantui, pe-al meu piept capul ti-l culci;
S-apoi ca din vis trezita, cu minute albe, dulci,
De pe fruntea mea cea trista tu dai vitele-ntr-o parte

Netezesti încet si lenes fruntea mea cea linistita

Si gindind ca dorm, sireato, apesi gura ta de foc
Pe-ai mei ochi inchisi ca somnul si pe frunte-mi în mijloc
Si surizi, cum râde visul intr-o inima-ndragita.

O! dezmiarda, pin'ce fruntea-mi este neteda si lina,
O! dezmiarda, pin-esti juna ca lumina cea din soare,
Pin-esti clara ca o roua, pin-esti dulce ca o floare,
Pin'nu-i fata mea zbircita, pin'nu-i inima batrina.